

**SIAUBAS
PRASIDEDA
ČIA!**

00:01

KELKIS!

– **Kelkis!** – pareikalauju dar kartą. Bandau save įtikinti atsibusti, nes aišku, kad čia tik sapnas.

Juk negali būti, kad iš tikrųjų **DINGAU** milžiniškoje duobėje, **PRASMEGAU** skradžiai žemės ir per stebuklą nė kiek nesusižalojęs nusileidau nežinia kokio **DUMBLO** krūvoje. Net ir patys jūliausi vaikų knygų rašytojai nesumanytų tokio **ABSURDIŠKO** siužeto!

Man reikia **KELTIS**.

Bandau įsižnybti.

žnybt

AAAA!

Nepadeda.

Bandau plekštelėti sau per skruostus. Abu.

plekšt

plekšt

**DVIGUBAS
AAAA!**

Ir aš **VIS DAR** įstrigęs šiame košmare.

Kodėl negalėjau įstrigti **GERAME** sapne?

DAUG LABIAU PAGEIDAUTINI

TOKS, KURIAME SKRAIDAU LYG SUPERHEROJUS

SAPNŲ SCENARIJAI

TOKS, KURIAME AŠ – MILIJARDIERIUS VAIZDO ŽAIDIMŲ PROFESIONALAS

TOKS, KURIAME MATEMATIKA AMŽIAMS PANAIKINAMA

TOKS, KURIAME MES SU TARŠKIUM STRAKIU – GERIAUSI DRAUGAI

Bet vietoj to aš įstrigau **KOŠMARE!**

Tikrai manau, kad per šią savaitę išgyvenau visas standartines situacijas iš **KOŠMARŲ ŽINYNO**.

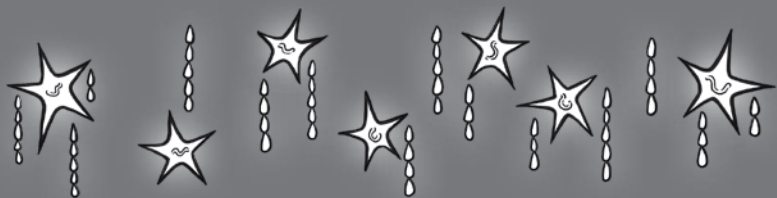

Tačiau nepabundu **PAKRAUPĘS** iš šio kryčio košmaro. Neatsidūstu su palengvėjimu. Tai tikra. Aš nemiegu.

00:03

Mano akys pamažu pripranta prie tamsos. Laimė, čia nėra aklina tamsu. **ŠVYTINČIŲ KIRMINŲ** žvaigždynas **ŠIURPIA** šviesa nušviečia **požemius** tarsi žvaigždėtas nakties dangus.

Truputį primena **tamsoje šviečiančių** žvaigždučių lipdukus, kuriais vaikystėje buvau pasipuošęs kambario lubas, bet atrodo daug įspūdingiau. Jie iš tiesų **ŠVIEČIA**.

„Švytintys kirminai“ skamba taip, lyg jie būtų **MIELUČIAI. TOKIE**. Bet jie atrodo **GLITŪS – TOKIE!**

Bet vis tiek jaučiu dėkingumą už jų skleidžiamą **ŠVIESĄ**.
Dairausi ir tyrinėju aplinką.

Dabar galiu patvirtinti, kad aš, Justinas Meilutis, paprastas vaikas (šiuo metu gyvenantis labai **NEPAPRASTĄ** gyvenimą), esu gilioj...

SKYLĖJ!

(ir didelėj **BĖDOJ!**)

